

“ತತ್ವಪದ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಉಗಮ ಮತ್ತು ಭಾಷೆ”

ಡಾ. ಡಿ. ಕೆ. ನಟರಾಜ¹

ಕನ್ನಡ ಸಹ ಪ್ರಾಧ್ಯಾಪಕರು
ಸರ್ಕಾರಿ ಆರ್.ಸಿ.ವಾಣಿಜ್ಯ ಮತ್ತು ನಿರ್ವಹಣಾ ಕಾಲೇಜು
ರೇಸ್‌ಕೋರ್ಸ್ ರಸ್ತೆ, ಬೆಂಗಳೂರು-560001.
dknraja@gmail.com

ಗಂಗರೇವಯ್ಯ ಎಸ್. ಸಿ.²

ಸಂಶೋಧನಾ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ
ಹಂಪಿ ಕನ್ನಡ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ.
gangarevaiah123@gmail.com

Article Link: <https://aksharasurya.com/2023/05/d-k-nataraja-gangarevaiah/>

ತತ್ವಪದ ಎಂಬುದು ಒಂಬತ್ತು ಧ್ವನಿ ಮೊತ್ತಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದೆ. ತತ್ವ ಮತ್ತು ಪದ ಎರಡು ಶಬ್ದಗಳನ್ನು ಇದು ಒಳಗೊಂಡಿದೆ. “ತತ್ವಪದ ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ನಿಯಮ ನಿಜಸ್ಥಿತಿ, ಸ್ವರೂಪ, ಬ್ರಹ್ಮಜ್ಞಾನ, ಪರಮಾತ್ಮ ಎಂಬ ಅರ್ಥಗಳಿದ್ದರೆ ಪ್ರಸಂಗ, ಹದಗೊಂಡದ್ದು, ಹಾಡು, ಮೊದಲಾದ ಅರ್ಥಗಳು ‘ಪದ’ ಎಂಬ ಶಬ್ದಕ್ಕೆ ಪರಮಾತ್ಮನ ಬಗ್ಗೆ ಇರುವ ಸಮಗ್ರ ಅನುಭವವನ್ನು ರಾಗಬದ್ಧವಾಗಿ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸುವ ಒಂದು ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಗೆ ತತ್ವಪದ ಎಂದು ಕರೆಯುತ್ತಾರೆ.

ತತ್ವಪದಗಳು ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಮಾನವನ ದೇಹವನ್ನು ಮುಖ್ಯ ನೆಲೆಯಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಆ ದೇಹದೊಳಗಿನ ಅರಿವಿನ ಮಹತ್ವಗಳನ್ನು, ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಸುಂದರವಾಗಿ, ಸಾಂಕೇತಿಕ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ನಿರೂಪಿಸುತ್ತವೆ. ಸ್ವರವಚನ, ಅನುಭವಪದ, ಕೈವಲ್ಯ ಪದಗಳು, ಭಜನೆ ಪದಗಳು, ಧ್ಯಾನದ ಪದ, ಎಂದು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಹೆಸರುಗಳಿಂದ ಅವು ಕರೆಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ. ಇಂತಹ ತತ್ವಪದಗಳ ಕೃಷಿ ವಚನಗಳನ್ನು ಬರೆದ 12ನೇ ಶತಮಾನದ ವಚನಕಾರರಿಂದಲೇ ಆರಂಭವಾಯಿತಾದರೂ ಅವುಗಳಿಗೆ ನಿಜವಾದ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸುಭದ್ರವಾದ ತಳಹದಿಯನ್ನು ಒದಗಿಸಿದವರು 16ನೇ ಶತಮಾನದ ನಿಜಗುಣಶಿವಯೋಗಿಗಳು ಇವರ ‘ಕೈವಲ್ಯ ಪದ್ಧತಿ’ ತತ್ವಪದಗಳ ಆಧ್ಯಕೃತಿ ಎನ್ನಲಾಗಿದೆ.

ನಿಜಗುಣ ಶಿವಯೋಗಿಗಳಿಂದ ಆರಂಭವಾದ ಕನ್ನಡ ತತ್ವಪದಕಾರ

ಪರಂಪರೆ 18, 19ನೇ ಶತಮಾನಗಳಲ್ಲಿ ತುಂಬ ಸಮೃದ್ಧವಾಗಿ ಹಾಗೂ ಬಹು ವಿಸ್ತೃತವಾಗಿ ಬೆಳೆಯಿತು. ಈ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ನಾಡಿನ ಅದರಲ್ಲೂ ಉತ್ತರ ಕರ್ನಾಟಕದ ಎಲ್ಲ ಜಿಲ್ಲೆಗಳಲ್ಲೂ ನೂರಾರು ತತ್ವಪದಕಾರರು ಅಧಿಕ ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ತತ್ವಪದಗಳನ್ನು ರಚಿಸಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಬಹುದು.

ತತ್ವಪದ, ತತ್ವ, ಭಜನೆಪದ, ಮುಂತಾಗಿ ಕರೆಯುವ ಅನುಭಾವಧಾರೆಯೊಂದು ನಾಡಿನ ಉದ್ದಗಲಕ್ಕೂ ಈ ಸಮಾಜದ ತತ್ವ ಚಿಂತನೆಯನ್ನು ನಿಸರ್ಗ ವಿವೇಕದ ಜೊತೆ ಬೆರೆಸುತ್ತ ಸಮುದಾಯಗಳ ಚಿಂತನಾ ಕ್ರಮವನ್ನು ಉತ್ತಮವಾಗಿರುವಂತೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದೆ.

ತತ್ವಪದಗಳು ಈ ವರೆಗೆ ದೊರೆಕಿರುವ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಅತ್ಯಂತ ವಿಸ್ತಾರವಾದ ಕಾವ್ಯ ಪ್ರಕಾರವಾಗಿದೆ. ಕನ್ನಡ ನಾಡಿನ ಜೀವಂತ ಪರಂಪರೆಯಾಗಿದೆ ತತ್ವಪದಕಾರರದ್ದು ಎನ್ನಬಹುದು. ಒಂದು ಭಿನ್ನ ಜೀವನ ಕ್ರಮವೂ ಹೌದು. ವ್ಯಾಪಕವಾಗಿ ನಾಡಿನ ಉದ್ದಗಲಕ್ಕೂ ಇರುವ ಈ ಪರಂಪರೆಯ ತಾತ್ವಿಕ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಯ ವಿಸ್ತಾರವಾದ ತತ್ವಪದಗಳ ಮೂಲಕ ಈ ನಾಡು ಬದುಕಿನ ಅಸ್ತಿತ್ವವನ್ನು ತಿಳಿಯಬೇಕಾಗಿರುವುದು ಬಹುಮುಖ್ಯ ಅಂಶವಾಗಿದೆ.

ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಚರಿತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಜೈನ ಸಾಹಿತ್ಯ, ವಚನ ಸಾಹಿತ್ಯ ಹಾಗೂ ದಾಸ ಸಾಹಿತ್ಯದಂತೆ ತತ್ವಪದ ಸಾಹಿತ್ಯವೂ ತನ್ನದೇ ಆದ ವಿಶೇಷವಾದ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ಪಡೆದಿದೆ. ಬಸವಾದಿ ಶರಣರ ನಂತರದಲ್ಲಿ ಕೆಟ್ಟ ಮಾರ್ಗ ಹಿಡಿದಿದ್ದ ಸಮಾಜವನ್ನು ಸರಿದಾರಿಗೆ ತರುವಲ್ಲಿ ವಚನ ಸಾಹಿತ್ಯ ಮತ್ತು ದಾಸ ಸಾಹಿತ್ಯಗಳೆರಡರ ಪ್ರತಿಬಿಂಬವಾಗಿ ಉದಯಿಸಿದ ಸಾಹಿತ್ಯವೇ “ತತ್ವಪದಸಾಹಿತ್ಯ” ಇತರೆ ಸಾಹಿತ್ಯಗಳಿಗಿಂತ ವಿಶೇಷತೆಯಿಂದ ಕೂಡಿರುವುದಾಗಿದೆ.

ತತ್ವಪದ ಸಾಹಿತ್ಯವೆಂದರೆ ರಾಜರ ಆಶ್ರಯದಿಂದ ಹೊರ ಬಂದ ಸಾಹಿತ್ಯವೆಂದೇ ಹೇಳಬಹುದು. ಪಂಡಿತರು ಕಾವ್ಯಗಳನ್ನು ರಚಿಸುವುದರ ಮೂಲಕ ಪಾಮರರು ಎನಿಸಿಕೊಂಡವರು ಜೈನ, ವೀರಶೈವಸಾಹಿತ್ಯ ನಂತರದ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ತತ್ವಶಾಸ್ತ್ರವು ಹುಟ್ಟಿ ವಿಶಾಲವಾಗಿ ಬೆಳೆದು ತನ್ನ ತಾತ್ವಿಕತೆಯ ಮೂಲಕ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಬದುಕುತ್ತಿದ್ದ ಜನರ ಜೀವನವನ್ನು ಹದಗೊಳಿಸಿತು ಎಂದು ತಿಳಿಯಬಹುದು.

ತತ್ವಪದ ಸಾಹಿತ್ಯವು ದಾಸ ಸಾಹಿತ್ಯದ ನಂತರ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಕಂಡು ಬಂದದ್ದು ಸಹ ಸಂಸ್ಕೃತ ಸಾಹಿತ್ಯದ ನೆರಳು ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಮೇಲೆ ಬೀಳುವುದರ ಮೂಲಕ ತತ್ವದ ಬಗೆಗೆ ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ವಿಚಾರಗಳು ದಾಖಲೆಯಾಗಿರುವುದನ್ನು ಕಾಣುತ್ತೇವೆ.

ಅದ್ವೈತ, ವಿಶಿಷ್ಟಾದ್ವೈತ ಸಿದ್ಧಾಂತಗಳನ್ನು ಅನುಸರಿಸುತ್ತ ಇದ್ದ ಪಂಡಿತ, ಪಾಮರರು ಶರಣರ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ವಾತಾವರಣ ನಿರ್ಮಾಣವಾಯಿತು.

ಶರಣರ ವಚನಗಳಂತೆ ಹರಿದಾಸರ ಕೀರ್ತನೆಗಳಂತೆ ಅನುಬಾವಿ ಕವಿಗಳು, ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಒಂದು ವಿಶಿಷ್ಟ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪ್ರಕಾರವಾಗಿ ಬೆಳೆಯಿತು. ಈ ಮೂರು ಸಾಹಿತ್ಯ ಪ್ರಕಾರದ ಮುಖ್ಯ ಉದ್ದೇಶ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ತಾಂಡವವಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಜಾತಿ, ಮೂಢನಂಬಿಕೆ, ಧರ್ಮ, ಸಹಬಾಳೆ, ಭಕ್ತಿ ಮತ್ತು ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ವಿಚಾರಗಳನ್ನೆ ತಿಳಿಸುತ್ತ ಬಂದಿರುವುದನ್ನು ಗಮನಿಸಲಾಗಿದೆ.

ತತ್ವಪದ ಸಾಹಿತ್ಯ ದೇವರನ್ನು ಕುರಿತು, ಭಕ್ತಿ, ಚಿಂತನೆ, ಧ್ಯಾನ, ಇತ್ಯಾದಿ ವಿಚಾರಗಳ ಬಗ್ಗೆ ತಿಳಿಸಿರುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಆಧ್ಯಾತ್ಮದ ಅನುಭವ ಬಗೆ ಬಗೆಯಾಗಿ ಕುರಿತು ಜನಸಾಮಾನ್ಯರಿಗೆ ಅರಿತುಕೊಳ್ಳುವ ಹಾಗೇ ತತ್ವಪದಕಾರರು ತಮ್ಮ ತತ್ವಪದಗಳ ಮೂಲಕ ರಚಿಸಿ ಜನರ ಬದುಕನ್ನು ಹಸನುಗೊಳಿಸಿದರು.

“ತತ್ವವು ಸತ್ವವಾಗಿ” ಕಂಡುಬರುವುದು ನಿಜಗುಣ ಶಿವಯೋಗಿಗಳ ಕೈವಲ್ಯ ಪದ್ಧತಿ. ಸರ್ಪಭೂಷಣ ಶಿವಯೋಗಿಗಳ ನೀತಿಗಳು ಅನೇಕ ರೀತಿಯ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ಕಾಣಬಹುದಾಗಿದೆ. ಅಲ್ಲದೆ ತತ್ವ ಚಿಂತನೆಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಯರೂಪಕ್ಕೆ ತರಲು ಶಿಶುನಾಳಶರೀಫರು ಕಡಕೋಳ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪ, ಕೂಡಲೂರು ಬಸಲಿಂಗಪ್ಪನವರು, ಮುಂತಾದ ಅನೇಕ ತತ್ವಪದಕಾರರು ಸಮಾಜದ ಒಳಗಿದ್ದುಕೊಂಡೆ ಜನರ ಜೀವನ ಉತ್ತಮವಾಗಿರಲು ಶ್ರಮಿಸಿದರು.

ತತ್ವಪದಕಾರರು ಸಂಸಾರ ತ್ಯಜಿಸದೆ ಸಂಸಾರದಲ್ಲಿದ್ದುಕೊಂಡು ಜಾತಿ, ಧರ್ಮ, ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕತೆ, ಸಹಬಾಳೆಯ ಮಾರ್ಗಗಳನ್ನು ಜನರಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದರು. ಶಿಶುನಾಳಶರೀಫರು ಸಾಂಸಾರಿಕವಾಗಿ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಯು ಹೇಗೆ ಬದುಕಿ ಬಾಳುವುದು ಎಂಬುದನ್ನು ತಮ್ಮ ತತ್ವಪದಗಳ ಮೂಲಕ ಜನರಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದ್ದರಲ್ಲದೆ ಮೂಢನಂಬಿಕೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಜನರಲ್ಲಿ ಅರಿವು ಮೂಡಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿ ಸಫಲರಾದರು. ಕಡಕೋಳ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪನವರು ಈ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದ ಅನಿಷ್ಟ ಪದ್ಧತಿಗಳನ್ನು ತೆಗೆದು ಹಾಕುವ ಸಲುವಾಗಿ ತಮ್ಮ ತತ್ವಪದಗಳ ಮೂಲಕ ಜಾತಿಯೆ ಎಲ್ಲಿದೆ ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನೆ ಮಾಡಿದರು. ಅಲ್ಲದೆ ಯಾವುದೇ ಜಾತಿ, ಧರ್ಮ, ಲಿಂಗ, ಭೇದವಿಲ್ಲದೆ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಬದುಕುವ ಹಕ್ಕಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಸಮಾಜಕ್ಕೆ ಸಾರಿ ಹೇಳಿರುವುದನ್ನು ಅವರ ತತ್ವಪದಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಬಹುದಾಗಿದೆ.

ವಚನದಂತೆ ತತ್ವಪದ ಪ್ರಕಾರಕ್ಕೂ ಶಿವಶರಣರೇ ಮೊದಲಿಗರು ಈ

ಪ್ರಕಾರ ಬಹು ವ್ಯಾಪಕತೆಯಿಂದ ಕೂಡಿದೆ ಮತ್ತು ಪರಿಣಾಮಕಾರಿಯಾಗಿದ್ದು ಹದಿನೇಳು, ಹದಿನೆಂಟನೇ ಶತಮಾನಗಳ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಮೊದಲಿಗೆ ಶಿವಶರಣ-ರಲ್ಲಿ ಮೊಳಕೆಯೊಡೆದು ನಿಜಗುಣ ಶಿವಯೋಗಿ, ಮುಂತಾದವರಲ್ಲಿ ಕುಡಿಯೊಡೆದು ಶಿಶುನಾಳ ಶರೀಫರು, ಕಡಕೋಳ ಮಡಿವಾಳಪ್ಪ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಹೆಮ್ಮರವಾಗಿ ಬೆಳೆದು ವಸಾಹತುಶಾಹಿ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಜನರಿಗೆ ದಾರಿದೀಪವಾಗಿ ಕೈ ಹಿಡಿದ ಈ ತತ್ವಪದ ಪ್ರಕಾರವು ಸಾಹಿತ್ಯ ಚರಿತ್ರಕಾರರ ನಿರ್ಲಕ್ಷ್ಯಕ್ಕೆ ಒಳಗಾಯಿತು. 17ನೇ ಶತಮಾನದಿಂದ ಇಪ್ಪತ್ತನೇ ಶತಮಾನದ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ನಾಡು ಮತ್ತು ಗಡಿಭಾಗಗಳ ನೂರಾರು ತತ್ವಪದಕಾರರು ಸಾವಿರಾರು ಕೃತಿಗಳನ್ನು ರಚಿಸಿ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಕಣ್ಮರೆಯಾಗಿದ್ದಾರೆ.

ತತ್ವಪದಕಾರರಲ್ಲಿ ಅನುಭವಗಳಿಂದ ಮೂಡಿ ಬಂದ ತತ್ವಪದಗಳು ಜನಸಾಮಾನ್ಯರ ತವನಿಧಿಗಳಾಗಿ ಮೌಖಿಕ ಪರಂಪರೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ದಾಖಲಾಗುತ್ತ ಪಯಣ ಬೆಳೆಸಿದವು. ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನರ, ದುಡಿಯುವ ವರ್ಗದ ಜನರ ಹಿತಕ್ಕಾಗಿ ಸೃಷ್ಟಿಯಾದ ತತ್ವಪದಗಳು ತನ್ನಲ್ಲಿ ಹುದುಗಿರುವ ಅನುಭವಗಳಿಂದಾಗಿ ಚಲನಶೀಲತೆಯನ್ನು ಮೈಗೂಡಿಸಿಕೊಂಡಿವೆ. ಶಿವಯೋಗಿ, ಸಾಧು, ಸಂತ, ಮೌಲ್ವಿ ಮುಲ್ಲಾ ಇತ್ಯಾದಿ. ಸಾಮಾನ್ಯ ಸಂಸಾರಿಗಳಾಗಿ ಇದ್ದುಕೊಂಡು ತತ್ವಪದಗಳನ್ನು ರಚಿಸಿ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪರಂಪರೆಯ ವಿಸ್ತಾರತೆಗೆ ಅನುವು ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟರು. ಸಾಮಾನ್ಯ ಅನುಭವಗಳಿಂದ ಉನ್ನತ ದಾರ್ಶನಿಕ ನಿಲುವುಗಳವರೆಗೆ ಇದರ ವ್ಯಾಪ್ತಿಯನ್ನು ಗಮನಿಸಬಹುದು. ಶರಣ, ಸಂತ, ಆರೂಢ, ನಾಥ, ಸಿದ್ಧ, ಶಾಕ್ತ, ಸೂಫಿ, ಮುಂತಾದ ಪರಂಪರೆಗಳು ಆಯಾ, ಕಾಲದ ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಸಂವೇದನೆಗಳನ್ನು ಅನುಸರಿಸುತ್ತಿರುವ ರೀತಿ ವೈವಿಧ್ಯಮಯವಾಗಿವೆ. ಸ್ಥಗಿತವಾಗಿದ್ದ ಸನಾತನ ಧರ್ಮದ ತತ್ವಗಳಿಗೆ ಸೆಡ್ಡು ಹೊಡೆದು ಪರ್ಯಾಯ ದಾರ್ಶನಿಕತೆಯನ್ನು ಅಸ್ತಿತ್ವಗೊಳಿಸಿದವು. ತತ್ವಪದಗಳು ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ಅಪರೂಪದ ಜೀವಂತ ಪರಂಪರೆಯೊಂದು ಶಿಷ್ಯ ಸಾಹಿತ್ಯ ಚರಿತ್ರೆಯಿಂದ ದೂರವಾಗಿರುವುದನ್ನು ಗಮನಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ವಸಾಹತುಶಾಹಿ ಪ್ರವಾಹದ ಹೊಡೆತಕ್ಕೆ ಸಿಲುಕಿ ಈ ದೇಶಿ ರಚನಾ ಸಮೃದ್ಧತೆಯನ್ನು ನಿರ್ಲಕ್ಷ್ಯಗೊಳಿಸಲಾಯಿತು.

ಸಾಹಿತ್ಯ ರೂಪ ಮತ್ತು ಪರಿಕಲ್ಪನೆಗಳನ್ನು ಮೈಗೂಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಜನಪದರ ಜೀವನಾಡಿಯಾಗಿದ್ದ ಗುರು-ಶಿಷ್ಯ ಪರಂಪರೆಯ ಭಜನಾ ಪದಗಳೂ ಪಾಮರರ ಅಕಾರಣ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳೆಂದೇ ಪರಿಗಣಿತವಾದವು. ವಸಾಹತುಶಾಹಿ ಪ್ರಭಾವದಿಂದಾಗಿ ಚಿಂತನಾ ಪಕ್ಷವೂ ತತ್ವಪದ ಪರಂಪರೆಗಳ ವೈವಿಧ್ಯಮಯ ಬಹುಮುಖಿ ನೆಲೆಯನ್ನು ತಿಳಿಯಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ ಎಲ್ಲಕ್ಕಿಂತ

ಮಿಗಿಲಾಗಿ ವಸಾಹತು ರಾಜಕಾರಣ ಸಮ್ಬವಿದಲ್ಲಿ ಅಸಾಧಾರಣ ಪ್ರತಿಭೆ ತೋರಿದ ತತ್ವಪದಕಾರರು ತಮ್ಮ ಬದುಕಿನ ಭಿತ್ತಿಗಳನ್ನು ಮೂಲೆ ಗುಂಪು ಮಾಡಲಾಯಿತು. ಆದರೂ ಸಹ ಆಧುನಿಕ ಸಮಾಜ ಎಷ್ಟೇ ಬೆಳೆದರೂ ಸಹ ಗುರು-ಶಿಷ್ಯ ಪರಂಪರೆಯ ಅನುಭವಿಕ ನೆಲೆಯೊಂದು ಇಂದಿಗೂ ಸಹ ಬದುಕಿನ ತಳಹದಿಯಾಗಿ ಹರಳು ಗಟ್ಟುತ್ತಲೆ ಇದೆ. ಇಂಥ ಅನುಭಾವಿಪದಗಳು ತತ್ವಪದಗಳ ಭಜನೆ ಮೇಳಗಳ ಜೊತೆ ಸಂಬಂಧ ಇರಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದವರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಅನುಭವಕ್ಕೆ ಬರಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದು.

ಏಕಾತಾರಿಯ ಶೃತಿ ರಾತ್ರಿಯಿಂದ ಬೆಳ್ಳುಂ ಬೆಳಗಿನವರೆಗೆ ನಡೆಯುವ ಭಜನೆ ಪದಗಳು ಹೊಸ ಲೋಕವನ್ನೇ ಸೃಷ್ಟಿಸುತ್ತವೆ. ಅಲ್ಲದೆ ಸಮಾರಾಧನೆಯ ಲೋಕವೇ ಬೇರೆಯಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತಿತ್ತು. ನಿಸರ್ಗ ನಿರ್ಮಿತ ಜನರ ಎಲ್ಲಿ ಕಷ್ಟ ಕಾರ್ಪಣ್ಯ ಮತ್ತು ಮನುಜ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವ ದರ್ಪ ದಬ್ಬಾಳಿಕೆ, ದೌರ್ಬಲ್ಯಗಳ ನಡುವೆಯು ಸಹ ಜನರ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಶಾಂತಿ ದೊರಕಿಸಿಕೊಡಲು ತಮ್ಮ ಜೀವನವನ್ನು ಮುಡುಪಾಗಿಟ್ಟ ತತ್ವಪದಕಾರರು ಕರುಣೆಯ ಸಾಗರವಾಗಿ ತುಂಬಿ ಹರಿಯುವ ರೀತಿಯೇ ಬೇರೆಯಾಗಿದೆ. ಇಂತಹ ಅಮೂಲ್ಯವಾದ ತತ್ವಪದಗಳು ಜೀವನ ಪ್ರೀತಿಯನ್ನು ತಾತ್ವಿಕ ನೆಲೆ ಗಟ್ಟಿತನದೊಂದಿಗೆ ತುಂಬಿಕೊಡುವ ಭಜನೆಯ ಸುತ್ತಲಿನ ಬದುಕು ಮತ್ತು ಸಾಹಿತ್ಯ ಎರಡನ್ನೂ ಸರಿಯಾಗಿ ಕಾಪಾಡಿಕೊಳ್ಳದಿರುವುದು ಒಂದು ದುರಾದ್ಯಷ್ಟಕರವೆಂದೇ ಹೇಳಬಹುದು.

ತತ್ವಪದಗಳು ಹುಟ್ಟಿದ ಸಮಾಜದ ಬದುಕಿನ ಲಯವೇ ಬೇರೆ ತತ್ವಪದಗಳನ್ನು ಓದುವ ಜನ ಬದುಕುತ್ತಿರುವ ಲಯವೇ ಬೇರೆ ಆಗಿದೆ. ತತ್ವಪದಗಳು ಯಾವುದನ್ನು ಜ್ಞಾನವೆಂದು ತಿಳಿದಿವೆಯೋ ಅದು ಈ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿರುವ ಬಹುಸಂಖ್ಯಾತ ಓದುಗರಿಗೆ ಜ್ಞಾನ ಎನ್ನಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ತತ್ವ ಪದಗಳು ಅರ್ಥಪೂರ್ಣವಾಗಲು ಅಗತ್ಯವಾದ ಸಾಮುದಾಯಿಕ ಬದುಕಿನ ಕೆಲವು ಆಚರಣೆಯ ಮಾದರಿಗಳನ್ನು ನಾವು ಕಳೆದುಕೊಂಡಿದ್ದೇವೆ. ಅಥವಾ ಅವುಗಳಿಂದ ದೂರವಾಗಿದ್ದೇವೆ. ಹೀಗೆ ಇರುವಾಗ ತತ್ವಪದಗಳನ್ನು ಹೇಗೆ ಮತ್ತು ಏಕೆ ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡಬೇಕು ಮತ್ತು ಓದಬೇಕು ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು ಮೂಡುತ್ತವೆ. ವ್ಯಕ್ತಿ ಮತ್ತು ಸಮುದಾಯದ ಸಂಬಂಧ ವಯಕ್ತಿತ್ವದ ಬೆಳವಣಿಗೆ ಸಮುದಾಯಗಳ ಜನರ ಮನಸ್ಸಿನ ಆರೋಗ್ಯ ಸಹನೆ, ವಿನಯ, ವಿಶ್ವಾಸ, ಧರ್ಮ, ಭಕ್ತಿ ಮತ್ತು ಯೋಗದ ಅನುಭವ ಇವು ತತ್ವಪದಗಳ ಮುಖ್ಯ ಅಂಶಗಳು ಈ ಸಮಾಜದ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ತಿಳಿಯಲು ವಿವಿಧ, ಜಾತಿ, ಮತ, ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ ಜನ ರಚಿಸಿರುವ ತತ್ವಪದಗಳ ಚಾರಿತ್ರಿಕ ಇತಿಹಾಸ ತಿಳಿಯುವುದು ಬಹುಮುಖ್ಯವಾಗಿದೆ.

ಆಧುನಿಕ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಪ್ರವೇಶಕ್ಕೆ ಮುನ್ನ ಅಸಂಖ್ಯಾ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ರಚನೆಯಾಗಿದ್ದ ತತ್ವಪದಗಳ ಭಾಷೆ, ಶೈಲಿ, ಛಂದಸ್ಸು, ಶಿಷ್ಟ ಸಾಹಿತ್ಯಕ್ಕೆ ಇರುವ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ತಿಳಿಯಲು ಸಹಾಯವಾಗುವುದು. ಭಾರತೀಯ ಮತ್ತು ತತ್ವಪದ ಪರಂಪರೆಯ ಒಂದು ಮುಖ್ಯಧಾರೆಯ ಏಳುಬೀಳುಗಳನ್ನು ತಿಳಿಯಬಹುದಾಗಿದೆ.

ತತ್ವಪದಗಳು ವಿಶಾಲವಾದ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಧಾರ್ಮಿಕ ಪ್ರವಚನಗಳೇ ಆಗಿವೆ. ಭಕ್ತಿ ಚಳುವಳಿಯ ಚಿಂತನೆ, ತತ್ವ ಮತ್ತು ಸಾಮಾಜಿಕ ಮೌಲ್ಯಗಳನ್ನು ಈ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಪಕವಾಗಿ ಹರಡುವುದಕ್ಕೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡಿದ ಶಾಬ್ದಿಕ ರಚನೆಗಳಾಗಿವೆ. ತತ್ವಪದಗಳಿಗೆ ಸಂವಾಧಿಯಾಗಿ ಭಾರತದ ಇತರೆ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲೂ ಕಾಣಬಹುದಾಗಿದೆ. ಈ ಎಲ್ಲಾ ರಚನೆಗಳೂ ಆಯಾ ಪ್ರದೇಶಗಳ ಭಾಷಿಕ ಸಮುದಾಯಗಳಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಸಮಾಜ ಸುಧಾರಣೆಯ ಮೂಲಕ ಭಕ್ತಿ ಚಳುವಳಿಯಿಂದ ಪ್ರೇರಿತವಾಗಿವೆ. ತತ್ವಪದಗಳು ಹನ್ನೆರಡನೆಯ ಶತಮಾನದಿಂದ ಆರಂಭಗೊಂಡು ಹತ್ತೊಂಬತ್ತನೆಯ ಶತಮಾನದ ಕೊನೆಯವರೆಗೆ ತತ್ವಪದಗಳು ರಚನೆಯಾಗಿರುವುದರ ಜೊತೆಗೆ ಇಂದಿಗೂ ಸಹ ರಚನೆಯಾಗುತ್ತಿರುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತಿದೆ.

ತತ್ವಪದಗಳ ರಚನೆ ಎಂದು ಆರಂಭವಾಯಿತು ಎಂದು ನಿರ್ದಿಷ್ಟವಾಗಿ ಹೇಳಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ವಚನಕಾರರ ಪೂರ್ವದಲ್ಲೂ ಸಹ ತತ್ವಪದಕಾರರು ಇರಬಹುದು. ವಚನಕಾರರಲ್ಲಿಯೂ ಸಹ ಕೆಲವರು ತತ್ವಪದಕಾರರು ಇದ್ದರು ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ಸಾಕ್ಷಿಭೂತವಾಗಿ ನೀಲಮ್ಮ, ಅಲ್ಲಮರಂತವರನ್ನು ತತ್ವಪದಕಾರರಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತೇವೆ. ತತ್ವಪದಗಳು ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಚರಿತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ನದಿಯಂತೆ ಹರಿದು ಬಂದಿದೆ. ಇಂದಿಗೂ ಸಹ ಹರಿಯುತ್ತಾ ಇರುವುದನ್ನು ನೆನಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಅತಿ ಮುಖ್ಯವೆನಿಸುತ್ತದೆ.

ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಚರಿತ್ರೆಯಿಂದ ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಿದಂತಹ ತತ್ವಪದಗಳು ಇಂದಿಗೂ ಸಹ ಜೀವಂತವಾಗಿರುವ ಬಹುದೊಡ್ಡ ಸಮುದಾಯಗಳೊಂದಿಗೆ ಜೀವಿಸುತ್ತಿರುವ ತತ್ವಪದಗಳು ಎಲ್ಲಿಂದ ಏಕೆ ಬಿಟ್ಟು ಹೋಯಿತು ಎನ್ನುವುದು ಅಚ್ಚರಿಯ ಸಂಗತಿಯಾಗಿದೆ.

ತತ್ವಪದಕಾರರು ತಮ್ಮ ಪದಗಳ ಮೂಲಕವೇ ಜನರ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಬಾಳಿ ಬದುಕಿದವರು, ಸಾಮಾನ್ಯರ ಸಾಹಿತ್ಯ ಮತ್ತು ಪರಧಾನ ಸಾಹಿತ್ಯವನ್ನು ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟು ನೋಡಿದರೆ ತಾತ್ವಿಕವಾಗಿ ಹೆಚ್ಚು ಆಳವಾಗಿ ಬಾಳುತ್ತಿರುವವರು ತತ್ವ

ಪದಕಾರರು.

ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ವಿಭಿನ್ನ ಧರ್ಮಗಳ, ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಪ್ರದೇಶ, ಭಾಷೆಗಳ ರಾಜರು ಇಲ್ಲಿ ಆಳ್ವಿಕೆ ನಡೆಸಿದ್ದರಿಂದ ಇಲ್ಲಿಯ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಚರಿತ್ರೆ ವೈವಿಧ್ಯತೆಯಿಂದ ಕೂಡಿದೆ. ಈ ನೆಲದಲ್ಲಿ ಹಲವು ಧರ್ಮಗಳು ಬಾಳಿ ಬೆಳಗಿವೆ ಅನಂತ ಭಾಷೆಗಳು ಉಳಿದಿವೆ. ಅನುಭಾವಿಗಳು ಹಾಡಿದ್ದಾರೆ ಶರಣರು ನುಡಿದಿದ್ದಾರೆ ಕವಿಗಳು ಬರೆದಿದ್ದಾರೆ ಇದರ ಮೂಲಕ ಅದ್ಭುತವಾದಂತಹ ತತ್ವಪದ ಸಾಹಿತ್ಯ ಸೃಷ್ಟಿಯಾಗಿದೆ.

ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಚರಿತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಜೈನ ಸಾಹಿತ್ಯ, ವಚನ ಸಾಹಿತ್ಯ ಹಾಗೂ ದಾಸ ಸಾಹಿತ್ಯದಂತೆ ತತ್ವಪದ ಸಾಹಿತ್ಯ ತನ್ನದೇ ಆದಂತಹ ವಿಶಿಷ್ಟ ಸ್ಥಾನ ಪಡೆದಿದೆ. ಬಸವಾದಿ ಶಿವ ಶರಣರ ನಂತರ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಇದ್ದಂತಹ ಜಾತಿಯತೆ, ಮೂಢನಂಬಿಕೆ, ಧರ್ಮದ ಅಂದ ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಂದ ಕೂಡಿದಂತಹ ಸಮಾಜವನ್ನು ಸರಿದಾರಿಗೆ ತರುವಲ್ಲಿ ವಚನ ಸಾಹಿತ್ಯ ಮತ್ತು ದಾಸ ಸಾಹಿತ್ಯಗಳೆರಡರ ಪ್ರಮುಖ ಲಕ್ಷಣಗಳನ್ನು ತನ್ನಲ್ಲಿ ಅಳವಡಿಸಿಕೊಂಡು ರೂಪಿತವಾದ ಸಾಹಿತ್ಯವೇ “ತತ್ವಪದ ಸಾಹಿತ್ಯ”.

ಪರಾಮರ್ಶನ ಗ್ರಂಥಗಳು:

1. ತತ್ವಪದ ಸಾಹಿತ್ಯ ಅಧ್ಯಯನ, ಡಾ. ಅಮರೇಶ ನುಗಡೋಣಿ, ಪ್ರಸಾರಂಗ, ಕನ್ನಡ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ, ಹಂಪಿ, 2017.
2. ತತ್ವಪದಗಳ ಭಾಷೆ ಮತ್ತು ಬಂಧ, ಡಾ. ಚಂದ್ರಶೇಖರನಂಗಲಿ, ಕನ್ನಡ ಸಂಘ, ಕ್ರೈಸ್ಟ್ ಕಾಲೇಜು, ಬೆಂಗಳೂರು, 1998.
3. ಭಾಷೆಯ ಸುತ್ತ-ಮುತ್ತ, ಕೆ. ವಿ. ನಾರಾಯಣ, ಕ್ರೈಸ್ಟ್ ಕಾಲೇಜು, ಬೆಂಗಳೂರು, 2000.
4. ಕನ್ನಡ ಭಾಷಾ ಸ್ವರೂಪ, ಕುವೆಂಪು ಅಧ್ಯಯನ ಸಂಸ್ಥೆ, ಮಾನಸ ಗಂಗೋತ್ರಿ, ಮೈಸೂರು, 1997.